

Bilag.

Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 350 af 28. juni 1974.**Bekendtgørelse af lov om udøvelse af tandlægevirksomhed.**

Herved bekendtgøres lov nr. 190 af 11. juni 1954 om udøvelse af tandlægevirksomhed med de ændringer, der følger af lov nr. 170 af 24. maj 1955, lov nr. 187 af 26. maj 1965 og lov nr. 169 af 29. marts 1974.

§ 1. Ret til at betegne sig som tandlæge og til at udøve selvstændig virksomhed som sådan har den, der

1) har bestået eksamen for tandlæger,

2) i 1 år efter eksamen enten som klinisk assistent har bistået en autoriseret tandlæge her i landet eller på anden måde her i landet eller i udlandet har erhvervet sig en efter sundhedsstyrelsens skøn tilsvarende uddannelse,

3) for sundhedsstyrelsen har dokumenteret, at de under 1) og 2) nævnte betingelser er til stede, og over for sundhedsstyrelsen har afgivet en højtidelig skriftlig forsikring om samvittighedsfuldt at ville opfylde sine pligter som tandlæge. Formen for denne erklæring fastsættes af indenrigsministeren.

Stk. 2. Tilladelse til at virke som tandlæge kan nægtes under de i straffelovens § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 3. Den, der opfylder betingelsen i stk. 1, nr. 1), kan fungere som klinisk assistent og kan med sundhedsstyrelsens tilladelse fungere som vikar for selvstændigt praktiserende tandlæger i disses forfald.

Stk. 4. Indenrigsministeren kan efter forhandling med sundhedsstyrelsen, Dansk Tandlægeforening og tandlægehøjskolerne fastsætte nærmere regler vedrørende den i stk. 1, nr. 2) omhandlede assistenttjeneste.

Stk. 5. Indenrigsministeren kan fastsætte bestemmelser, hvorefter statsborgere i de lande, der omfattes af overenskomst, som måtte blive indgået om nordisk arbejdsmarked for tandlæger, har ret til at betegne sig

som tandlæge og udøve selvstændig virksomhed som sådan i overensstemmelse med overenskomstens regler.

Stk. 6. I øvrigt kan indenrigsministeren under særlige omstændigheder efter erklæring fra sundhedsstyrelsen give personer, der ikke opfylder de i stk. 1 fastsatte uddannelsesbetingelser, men som i udlandet har erhvervet en tilsvarende uddannelse, tilladelse til at betegne sig som tandlæge og udøve virksomhed som sådan.

§ 2. En læge må ikke betegne sig som eller praktisere som tandlæge, medmindre han:

1) har bestået tandlægeeksamen,

2) i 1 år efter tandlægeeksamen har erhvervet sig en praktisk uddannelse svarende til den i § 1, stk. 1, nr. 2), omhandlede uddannelse,

3) over for sundhedsstyrelsen har dokumenteret, at de under 1) og 2) nævnte betingelser er til stede.

§ 3. Tandlægevirksomhed omfatter lokal behandling af tandsygdomme, derunder indbefattet tandfyldning, fjernelse af tænder og tandrester, rensning af tænder ved hjælp af instrumenter eller medikamenter, behandling af uregelmæssig tandstilling, anbringelse af uftagelige tandsæt, krone- og broarbejde, stifttænder, tandreguleringsarbejder o. lign., samt lokal behandling af sådanne godartede sygdomme i mundslimhinde, tandkød og kæber, som står i direkte forbindelse med tandsygdomme.